

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 1.4.2014
COM(2014) 163 final

2014/0095 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om införande av en rundresevisering och om ändring av konventionen om tillämpning
av Schengenavtalet och förordningarna (EG) nr 562/2006 och (EG) nr 767/2008**

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

Inom ramen för det mellanstatliga Schengensamarbetet har man fastställt närmare bestämmelser om inresa och vistelse för tredjelandsmedborgare i upp till tre månader under en sexmånadersperiod (s.k. kortare vistelser)¹. Detta gjordes i syfte att garantera säkerheten inom Schengenområdet² och införa en rätt att röra sig fritt inom detta område, också för tredjelandsmedborgare. Dessa regler har därefter vidareutvecklats och befasts inom Europeiska unionens ramar, efter ikraftträdandet av Amsterdamfördraget. De delar av den gällande lagstiftningen som är av störst betydelse för detta förslag är följande:

- I bland annat förordning (EG) nr 562/2006 (kodexen om Schengengränserna) med senare ändringar³ föreskrivs inresevillkor för tredjelandsmedborgare som ansöker om inresa för kortare vistelser.
- I rådets förordning (EG) nr 539/2001 (viseringsförordningen) med senare ändringar⁴ förtecknas de tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha en visering när de passerar de yttre gränserna för kortare vistelser och de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav.
- I förordning (EG) nr 810/2009 (viseringskodex) med senare ändringar⁵ fastställs harmoniserade förfaranden och villkor för behandling av ansökningar om viseringar för kortare vistelse och utfärdande av sådana viseringar.
- I konventionen om tillämpning av Schengenavtalet⁶ med ändringar fastställs principen om ömsesidigt erkännande av viseringar för kortare vistelse. Där föreskrivs också rätt till fri rörlighet i upp till 90 dagar under en period på 180 dagar för tredjelandsmedborgare som har ett giltigt uppehållstillstånd eller en giltig nationell visering för längre vistelse som utfärdats av en medlemsstat⁷.

Det är naturligtvis också möjligt för tredjelandsmedborgare att stanna längre än tre månader (90 dagar) i Schengenområdet, men det bör inte ske på grundval av gällande bestämmelser om kortare vistelser. Längre vistelser är 90 dagar skulle kräva att tredjelandsmedborgaren bosätter sig i en av medlemsstaterna, och följaktligen måste ansöka om uppehållstillstånd eller visering för längre vistelse från den berörda medlemsstaten. Sådana tillstånd är ändamålsbestämda, och kan utfärdas för arbete, affärer, studier, familjeåterförening, osv., men i princip inte för turiständamål. Det finns inga allmänna, övergripande EU-bestämmelser om villkor för utfärdande av uppehållstillstånd eller viseringar för längre vistelse, men det finns

¹ Fram till den 18 oktober 2013 angav de relevanta bestämmelserna i Schengenregelverket tre månader under en sexmånadersperiod från och med dagen för den första inresan. I förordning (EU) nr 610/2013 (EUT L, 182, 29.6.2013, s. 1) omdefinierades begreppet ”kortare vistelse” (dvs. den tidsram som används i Schengenregelverket). Där hänvisas i stället till ”90 dagar under en period på 180 dagar”.

² http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/schengen/index_en.htm.

³ Den konsoliderade versionen finns tillgänglig på <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2006R0562:20100405:SV:PDF>.

⁴ Den konsoliderade versionen finns tillgänglig på <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2001R0539:20110111:SV:PDF>.

⁵ Den konsoliderade versionen finns tillgänglig på <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2009R0810:20120320:SV:PDF>.

⁶ EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

⁷ Med *medlemsstater* avses om inte annat anges EU-medlemsstater som tillämpar den gemensamma viseringspolitiken fullt ut (samtliga EU-medlemsstater utom Bulgarien, Kroatien, Cypern, Irland, Rumänien och Storbritannien) samt de stater som är associerade till Schengensamarbetet (Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz).

sektorsdirektiv som omfattar särskilda kategorier av tredjelandsmedborgare, t.ex. arbetstagare eller studerande. Dessa direktiv föreskriver dock inte fullständig harmonisering och ger medlemsstaterna manöverutrymme att föreskriva undantag och avvikelser och specificera vissa inslag i sin nationella lagstiftning.

Begränsningen på 90 dagar under en period på 180 dagar i Schengenregelverket är inte unik i utlänningslagstiftningen. Nationell utlänningslagstiftning gör traditionellt åtskillnad mellan inresor för kortare vistelse (en, tre eller sex månader), dvs. när det är fråga om ”besökare”, särskilt om inresan syftar till turism. Man knyter mindre stränga villkor till denna typ av inresor jämfört med inresor av tredjelandsmedborgare som vill stanna under längre tid för arbete, studier etc. Under alla omständigheter, och oberoende av skiljelinjen mellan korta besök och bosättning och vilka villkor som åläggs utlännningar, föreskriver den nationella lagstiftningen lämpliga tillstånd för inresa, vistelse och bosättning, oavsett hur länge en vistelse på en medlemsstats territorium är planerad att vara (viseringar med olika giltighetstid, förlängning av viseringar, tillfälliga uppehållstillstånd, permanenta uppehållstillstånd, etc.).

De nuvarande Schengen- och EU-bestämmelserna om migration är dock inte tillräckliga för att ge ett system som täcker alla typer av planerad vistelse på ett sätt som kan jämföras med sådan nationell lagstiftning. Av såväl rättsliga som politiska skäl omfattar Schengenregelverket kortare vistelser inom samtliga medlemsstaters territorium, medan de EU-rättsliga instrument som utarbetats i samband med politiken för invandring/inresa bildar ramen för den nationella lagstiftning som reglerar tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i mer än tre månader på deras respektive *egna* territorier.

Schengenområdet har utvidgats till 26 länder och många tredjelandsmedborgare, t.ex. turister, artister, forskare, studerande osv., har legitima skäl att resa inom detta område under mer än 90 dagar under en given 180-dagarsperiod utan att bli betraktade som ”invandrare”. De vare sig vill eller behöver uppehålla sig i en viss medlemsstat under längre tid än tre månader. *Problemet är att det inte finns någon ”Schengenvisering” eller annat tillstånd som gör det möjligt att stanna i mer än tre månader (90 dagar) i Schengenområdet.*

Kommissionen har under åren tagit emot många klagomål och krav på lösningar på detta problem från tredjelandsmedborgare, både sådana som måste ha visering och sådana som är undantagna från detta krav. Begränsningen på 90 dagar under en period på 180 dagar kan ha varit lämplig för de fem ursprungliga medlemmarna i Schengensamarbetet. Idag, när Schengenområdet omfattar 26 medlemsstater, innebär den dock ett betydande hinder för många tredjelandsmedborgare med berättigat intresse av att kunna resa i medlemsstaterna. Situationen leder också till att medlemsstaterna går miste om ekonomiska möjligheter.

Det som i första hand kännetecknar de resenärer som rapporterar problem är att de har för avsikt att ”resa omkring” i Europa/medlemsstaterna. De vill stanna längre än 90 dagar (under en period på 180 dagar) i Schengenområdet. Om de är tredjelandsmedborgare som måste ha visering kan de således inte ansöka om en Schengenvisering för kortare vistelse, eftersom dessa endast utfärdas för resor som sträcker sig över högst 90 på varandra följande dagar. Det kan i regel inte heller tredjelandsmedborgare som inte omfattas av krav på visering. Men ingendera av dessa kategorier av tredjelandsmedborgare har för avsikt att vistas längre tid än 90 dagar i en viss medlemsstat, så de kan inte få en ”nationell” visering för längre vistelse⁸ eller uppehållstillstånd.

Denna ”lagstiftningslucka” mellan Schengenregelverket och EU:s och medlemsstaternas invandringslagstiftning innebär att sådana resenärer i princip bör lämna Schengenområdet den

⁸ Jfr artikel 19 i konventionen om tillämpning av Schengenvtalet, hänvisningen i fotnot 6.

sista dagen av deras sammanhängande 90-dagarsvistelse och ”vänta” i 90 dagar utanför medlemsstaterna innan de kan återvända för ytterligare en laglig vistelse. Denna situation kan inte berättigas med hänvisning till medlemsstaternas säkerhetsintressen och tjänar inte heller deras ekonomiska, kulturella och utbildningsmässiga intressen.

I synnerhet föreningar och intressegrupper för artister betonar att de ofta har svårigheter med att organisera turnéer i Europa på grund av begränsningen på 90 dagar under en period på 180 dagar för vistelse. Turnésällskap uppfyller i allmänhet inte de krav på bosättning som annars kan göra det möjligt för artister samt deras personal och familjemedlemmar att få visering för längre vistelse och uppehållstillstånd. Personalen vid sådana företag är ofta mycket specialiserad och har särskild utbildning, vilket gör att det i allmänhet är svårt att ersätta den eller att det skulle bli mycket kostsamt eller störa verksamheten alltför mycket att göra det. Enligt exempel som har tillhandahållits av europeiska cirkusorganisationen (*European Circus Association*) uppgick intäktsförlusten per engagemang (dvs. per stad där en välkänd grupp uppträder) till omkring 380 000 euro i ett exempel och till 920 000 euro i ett annat (lokal anställning för vaktmästare, koncession, rengöringsteam, hyra, skatter och avgifter, lokala leverantörer, skrivare, marknadsföring, tjänster, hotell och restauranger, lokala transporttjänster, löner som utbetalas i varje stad). Organisationen rapporterade också om fall där ett företag måste ersätta/rotera artister och annan personal för att uppfylla kraven på begränsad vistelse. I ett fall drabbades ett berört företag av kostnader på omkring 110 000 euro för att byta ut 36 anställda. Enligt *Performing Arts Employers Associations League Europe* (Pearle*) kostar avsaknaden av ett ”alternativt” tillstånd mellan 500 miljoner och 1 miljard euro per år för EU, vilket är mycket sett till den rådande finansiella och ekonomiska situationen.

Resebyråer framhåller att fler och fler ”enskilda” resenärer (studerande, forskare, artister och kulturarbetare, pensionärer, affärsmän, tjänsteleverantörer etc.) också har ett starkt intresse av att tillåtas resa omkring i mer än 90 dagar under en 180-dagarsperiod inom Schengenområdet. Dessa behov framgår också av ett stort antal frågor som riktats till kommissionen.

Dessutom finns det många tredjelandsmedborgare som redan vistas i Schengenområdet på grundval av en visering för längre vistelse eller ett uppehållstillstånd som utfärdats av en medlemsstat, och som behöver eller vill resa till andra medlemsstater under eller efter sin vistelse. Det kan t.ex. röra sig om studerande från tredjeländer som vill resa inom Schengenområdet efter avslutade studier under exempelvis sex månader innan de återvänder hem. Enligt artikel 21 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet har sådana personer i princip rätt att röra sig fritt i medlemsstaterna på grundval av sin visering för längre vistelse eller sitt uppehållstillstånd, men regeln om 90 dagars vistelse under en period på 180 dagar gäller även för dem.

Den allmänna regeln medför inga problem för det stora flertalet resenärer och bör bibehållas. Men redan 2001 erkände kommissionen behovet av att komplettera denna regel genom att införa ett tillstånd för vistelser under längre tid än tre månader i Schengenområdet. Den lade fram ett förslag till rådets direktiv om villkor för att medborgare i tredje land ska ha frihet att resa inom medlemsstaternas territorium under en tid av högst tre månader samt om införande av ett särskilt resetillstånd och om fastställande av villkor för inresa i syfte att förflytta sig under en tid av högst sex månader⁹.

Kommissionen föreslog införande av ett *särskilt resetillstånd* för tredjelandsmedborgare som planerar att förflytta sig inom medlemsstaternas territorium i *högst sex månader under en tolv månadersperiod*. Tillståndet skulle ha möjliggjort en sammanhängande vistelse på sex

⁹ KOM(2001) 388 slutlig. EGT C 270, 25.9.2001, s. 244.

månader i Schengenområdet, men innehavarna skulle inte ha stannat i mer än tre månader i en och samma medlemsstat. Detta förslag, som behandlade flera andra frågor, t.ex. utvisning, drogs formellt tillbaka av kommissionen i mars 2006. Medlemsstaternas största bekymmer vid den tidpunkten var den rättsliga grunden och den byråkrati som förväntades uppstå i samband med det planerade tillståndet. Vissa medlemsstater motsatte sig planen att införa ett särskilt tillstånd för tredjelandsmedborgare som är skyldiga att ha visering för kortare vistelse, eftersom de ansåg att det skulle kunna komma att påverka förtroendet för systemet med visering för kortare vistelse.

Den lucka i lagstiftningen som diskuteras ovan tvingar medlemsstaterna att töja på reglerna och använda sig av rättsliga instrument som inte är utformade för att ”förlänga” en tillåten vistelse inom Schengenområdet, t.ex. genom att tillämpa artikel 20.2¹⁰ i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet eller utfärda viseringar med begränsad territoriell giltighet i enlighet med artikel 25.1 b i viseringskodexen¹¹. Dessa metoder beskrivs i detalj i bilaga 7 i den konsekvensbedömning¹² som åtföljer förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om en unionskodex om viseringar (viseringskodex) (omarbetning)¹³, som läggs fram samtidigt med det här förslaget.

Det är därför önskvärt att införa en ny typ av visering för både viseringsbefriade och viseringsskyldiga tredjelandsmedborgare som har ett berättigat intresse av att resa omkring i Schengenområdet under högst 90 dagar under en 180-dagarsperiod.

Syftet med förslaget är att åtgärda lagstiftningsluckan mellan Schengenreglerna om kortare vistelser och EU:s/medlemsstaternas lagstiftning om bosättning i en viss medlemsstat genom att

- införa en ny typ av visering (”rundresevisering”) som gäller för planerade vistelser i två eller flera medlemsstater som varar längre än 90 dagar men kortare än 1 år (med möjlighet till förlängning upp till 2 år), under förutsättning att sökanden inte avser att vistas längre tid än 90 dagar inom en period på 180 dagar i en och samma medlemsstat, och
- fastställa tillämpningsförfaranden och utfärdandevillkor för rundreseviseringar.

Förslaget reglerar varken villkor och förfaranden för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse om den planerade vistelsen överstiger tre månader i en medlemsstat, eller villkor och förfaranden för utfärdande av arbetstillstånd eller motsvarande tillstånd (dvs. tillträde till arbetsmarknaden).

Även om förslaget innebär att många bestämmelser i viseringskodexen bör vara tillämpliga på behandlingen av den nya typen av visering, är det motiverat att lägga fram ett separat förslag, hellre än att integrera bestämmelserna i förslaget om ändring av viseringskodexen, eftersom den senare omfattar regler och förfaranden för utfärdande av viseringar till

¹⁰ ”Utlänningar utan skyldighet att inneha visering får röra sig fritt på de avtalsslutande parternas territorier tre månader under en tidsperiod av sex månader [...]. Bestämmelserna i punkt 1 skall inte påverka rätten för någon av de avtalsslutande parterna att låta förlänga utlänningars vistelse på dess territorium utöver tre månader med hänsyn till särskilda omständigheter eller gällande bestämmelser i en bilateral överenskommelse som slutits före ikraftträdandet av denna konvention.”

¹¹ Visering med territoriellt begränsad giltighet ska undantagsvis utfärdas om [...] b) det av skäl som konsulatet finner befogade utfärdas en ny visering för en vistelse som ska äga rum inom samma sexmånadersperiod till en sökande som inom denna sexmånadersperiod redan har använt en enhetlig visering eller en visering med territoriellt begränsad giltighet som medger en vistelse på tre månader.

¹² SWD(2014) 68.

¹³ COM(2014)164.

tredjelandsmedborgare som är skyldiga att ha visering (jfr bilaga I till förordning (EG) nr 539/2001).

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

• Samråd med berörda parter

Detta beskrivs i den konsekvensbedömning (IA) som avses i avsnitt 1. I allmänhet bekräftar intressegrupper – särskilt artistorganisationer – att luckan i den nuvarande rättsliga ramen är ett allvarligt hinder för rörlighet, såväl för yrkes- som fritidsändamål, och välkomnar införandet av en ny typ av visering. Majoriteten av medlemsstaterna tycks ställa sig tveksamma till behovet av att vidta åtgärder, mot bakgrund av den begränsade grupp av sökande som skulle beröras. Vissa medlemsstater uttryckte farhågor rörande den rättsliga grunden (jfr avsnitt 3).

• Konsekvensbedömning

Bedömningen av konsekvenserna av att införa ett tillstånd som gör det möjligt för tredjelandsmedborgare att vistas i mer än 90 dagar under en period på 180 dagar i Schengenområdet tas upp i den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget om ändring av viseringskodexen.

I konsekvensbedömningen övervägdes två regleringsmöjligheter.

Ett av dessa alternativ, en ny typ av tillstånd för planerade vistelser inom Schengenområdet på över 90 dagar, men under 360 dagar, förutsågs endast för en begränsad grupp av tredjelandsmedborgare: artister (eller idrottsmän), kulturarbetare och deras personal som är anställda av pålitliga och erkända företag eller organisationer som arbetar med liveuppträdanden samt nära familjemedlemmar som reser tillsammans med dem. Vid avgränsningen av vilka som skulle omfattas tog man fasta på att dessa tredjelandsmedborgare var den grupp som i första hand tycktes vara drabbade av luckan i det nuvarande regelverket.

Enligt ett annat alternativ skulle man införa ett liknande tillstånd inte bara för just denna särskilda kategori av tredjelandsmedborgare, utan för alla tredjelandsmedborgare (dvs. ”enskilda” resenärer, t.ex. turister, forskare, studerande, personer inom näringslivet). Eftersom problemet grundar sig på en lagstiftningslucka mellan Schengenreglerna om kortare vistelser i Schengenområdet och lagstiftningen om tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i syfte att stanna i mer än 90 dagar inom en medlemsstats territorium, utarbetades inget alternativ som inte grundar sig på lagstiftning.

Konsekvensbedömningen visade¹⁴ att *avsaknaden av ett tillstånd* som gör det möjligt för resenärer att stanna i mer än 90 dagar under en 180-dagarsperiod inom Schengenområdet *leder till betydande ekonomiska förluster för EU*. Enligt den undersökning som ligger till grund för konsekvensbedömningen är antalet personer som potentiellt kan komma i åtnjutande av det nya tillståndet ganska begränsat. Genomförandet av det första alternativet skulle kunna komma att beröra ungefär 60 000 sökande, medan det andra alternativet skulle kunna leda till en fördubbling av antalet potentiella sökande. Det rör sig således om ett ganska litet antal, med tanke på att det under 2012 ingavs över 15 miljoner ansökningar om Schengenvisering och att antalet ansökningar ökar kontinuerligt.

¹⁴ I konsekvensbedömningen konstateras också att det på grund av bristen på data och solida bedömningsmetoder är mycket svårt att bedöma ekonomiska och finansiella konsekvenser inom detta område, så de siffror som anges i detta stycke bör behandlas med försiktighet.

Dessa resenärer ses dock som ”storspenderare” som kan komma att generera avsevärda inkomster och bidra till att stimulera den ekonomiska aktiviteten i EU, inte minst därför att de stannar längre inom Schengenområdet. Det första alternativet skulle kunna ge uppskattningsvis 500 miljoner euro i extra inkomster till Schengenområdet per år. De ekonomiska effekterna av det andra alternativet beräknas till omkring 1 miljard euro. För båda alternativen skulle den ekonomiska vinsten vara beroende av spenderingsviljan hos ”nya” resenärer som lockas av en ny möjlighet att stanna längre inom Schengenområdet, utan att behöva använda sig av omständliga alternativ i den legala gråzonen, såsom att skaffa sig viseringar med begränsad territoriell giltighet.

Konsekvensbedömningen visade också att de administrativa kostnaderna för att behandla den nya typen av tillstånd inte skulle bli särskilt stora, med hänsyn till det begränsade antalet ansökningar som förväntas och den avgift som kommer att tas ut. För tredjelandsmedborgare innebär det redan idag kostnader att ansöka om nya viseringar eller om förlängning av viseringar. När det gäller det andra alternativet pekade konsekvensbedömningen på en särskild risk, nämligen att vissa innehavare av det nya tillståndet kan tänkas söka arbete på den svarta marknaden.

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

• Närmare redogörelse för förslaget

Syftet med förslaget är att åtgärda en lucka i lagstiftningen. Därför införs genom artikel 1 i förslaget en ny typ av visering, kallad ”rundresevisering”. I denna artikel klargörs också att förordningen inte påverkar regelverket om inresa och vistelse/invandring. Detta innebär t.ex. att förordningen inte påverkar medlemsstaternas lagstiftning om den inverkan som bosatta tredjelandsmedborgares ”bortavaro” får på deras uppehållstillstånd när de reser i andra medlemsstater på grundval av en rundresevisering. Tredjelandsmedborgare som utnyttjar rörligheten (inom EU) i enlighet med EU:s regler omfattas inte heller av förordningen.

Artikel 2 fastställer en grundläggande princip genom att korshänvisa till bestämmelserna i viseringskodexen och i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 av den 9 juli 2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse (VIS-förordningen)¹⁵. Rundreseviseringen skiljer sig på många sätt från viseringen för kortare vistelse, såsom denna definieras i artikel 2 i viseringskodexen. Den påminner dock mycket om en enhetlig visering på så sätt att den i princip är giltig för alla medlemsstaters territorium. Den nya typen av visering införs på grundval av samma rättsliga grund som gäller för viseringar och andra uppehållstillstånd för kortare tid, nämligen artikel 77 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Därför är det i princip motiverat att tillämpa relevanta bestämmelser i viseringskodexen på rundreseviseringen. I därpå följande bestämmelser (artiklarna 4–9) anges i detalj vilka bestämmelser i viseringskodexen som kommer att vara tillämpliga när det gäller villkor och förfaranden för utfärdande av rundreseviseringar. Där fastställs också undantag från eller tillägg till dessa bestämmelser, med hänsyn tagen till den nya viseringstypens särskilda egenskaper. Dessa artiklar följer således viseringskodexens uppbyggnad genom att ta upp kapitel för kapitel och för varje enskild bestämmelse bekräfta om den är tillämplig och om det finns några tillägg eller undantag. Eftersom kommissionen samtidigt lägger fram ett förslag till omarbetning av viseringskodexen¹⁶, kommer det här förslaget att hänvisa till bestämmelserna i den föreslagna omarbetsförordningen och inte till den befintliga

¹⁵ EUT L 218, 13.8.2008, s. 60.

¹⁶ COM(2014) 164.

förordningen¹⁷. VIS-förordningen, i dess ändrade lydelse enligt ovannämnda förslag, kommer att vara fullt tillämplig på rundreseviseringar, utan behov av tillägg eller undantag.

I artikel 3 föreskrivs att vissa definitioner i viseringskodexen (t.ex. tredjelandsmedborgare, viseringsmärke, ansökan, konsulat) även är tillämpliga med avseende på detta förslag. Dessutom definieras "rundresevisering" som ett tillstånd som har utfärdats av en medlemsstat för en planerad vistelse i två eller flera medlemsstater under sammanlagt mer än 90 dagar under en period på 180 dagar, under förutsättningen att sökanden inte avser att vistas längre än 90 dagar inom en 180-dagarsperiod¹⁸ i samma medlemsstat. Denna senare "begränsning" innebär att vistelser under längre tid än tre månader i *en och samma* medlemsstat är uteslutna.

Artikel 4 tar upp viseringskodexens bestämmelser om myndigheter som deltar i de ansökningsförfaranden som bör gälla för rundreseviseringen. Detta utesluter att ansökningar om rundresevisering kan lämnas in vid de yttre gränserna, eftersom beviljande av tillstånd att vistas i Schengenområdet i upp till två år kräver en noggrann kontroll som det vore omöjligt att utföra vid de yttre gränserna. Denna artikel avviker även från artikel 5 i viseringskodexen genom att ange att den medlemsstat som är behörig att pröva och besluta om en ansökan om rundresevisering bör vara den medlemsstat vars yttre gräns den sökande avser att passera för att resa in på medlemsstaternas territorium. Skälet är att för många tredjelandsmedborgare som vill resa omkring i Schengenområdet under längre tid än 90 dagar är bestämmelserna i den nuvarande viseringskodexen (huvuddestination sett till vistelsens syfte och längd) knappast tillämpliga. Syftet med besöket är i princip samma i samtliga medlemsstater (t.ex. liveuppträdanden eller turism), och i många fall vet inte sökanden på förhand hur länge han eller hon kommer att stanna i olika medlemsstater. Slutligen innebär artikel 4 att vissa kategorier av tredjelandsmedborgare kan lämna in en ansökan om rundresevisering i en medlemsstat där de vistas lagligt. Detta är motiverat eftersom många tredjelandsmedborgare som är bosatta i medlemsstaterna, och tredjelandsmedborgare som är undantagna från skyldigheten att ha en visering för vistelser på upp till 90 dagar (kortare vistelse), har tillräckliga ekonomiska medel och ett legitimt intresse av att resa i andra medlemsstater under längre tid än 90 dagar inom en given 180-dagarsperiod i samband med att de är bosatta/vistas i en viss medlemsstat (eller omedelbart efter en sådan bosättning/vistelse). Det ligger varken säkerhetsmässigt eller ekonomiskt i unionens intresse att kräva att dessa personer lämnar Schengenområdet för att ansöka om en rundresevisering i sitt ursprungsland.

I artikel 5 anges de villkor i viseringskodexen som är tillämpliga vid ansökningar om rundresevisering samt vissa ytterligare villkor och undantag. Den sökande ska således kunna uppvisa en giltig resehandling som erkänns både av den medlemsstat som är behörig att pröva

¹⁷ Eventuella ändringar av förslaget till omarbetning av viseringskodexen som görs under lagstiftningsprocessen kommer därför att behöva avspeglas även i det här förslaget.

¹⁸ Som tidigare nämnts kan tredjelandsmedborgare inom ramen för systemet för kortare vistelse, och detta gäller oavsett om de är skyldiga att ha visering eller inte, stanna i upp till 90 dagar under en 180-dagarsperiod i Schengenområdet, vilket även kan innebära att vistelsen äger rum enbart i en enda medlemsstat. Beroende på inresa och utresa innebär detta att den maximala längden för laglig vistelse under en 1-årsperiod är 180 dagar (2 x 90 dagar). Eftersom rundreseviseringar kan utfärdas för upp till 1 år (360 dagar), är hänvisningen till "180 dagar" nödvändig för att garantera att innehavare av rundreseviseringar inte får sämre villkor när det gäller längden på den tillåtna vistelsen i en och samma medlemsstat än tredjelandsmedborgare utan viseringsskyldighet eller innehavare av en visering för kortare vistelse för flera inresor med en giltighetstid på 2 år eller mer. Avsaknad av en hänvisning till "180 dagars-perioden" skulle t.ex. innebära att medan en rysk medborgare med en visering för kortare vistelse för flera inresor som gäller i ett år i princip skulle kunna stanna i 180 dagar (ej sammanhängande) i samma medlemsstat inom viseringens giltighetstid på ett år, skulle en innehavare av en rundresevisering med en giltighetstid på ett år endast kunna stanna i 90 dagar i samma medlemsstat inom ramen för giltighetstiden för hans eller hennes rundresevisering.

och fatta beslut om en ansökan och av minst en annan medlemsstat som kommer att besökas. Ett ytterligare villkor som gäller för de sökande är att de ska kunna styrka att de avser att vistas inom två eller flera medlemsstaters territorium under längre tid än 90 dagar totalt utan att vistas längre än 90 dagar inom en 180-dagarsperiod i någon av dessa medlemsstater. Artikeln föreskriver inga undantag från viseringskodexen när det gäller viseringsavgiften, som alltså kommer att ligga på 60 euro (dvs. standardavgiften för en ansökan om visering för kortare vistelse). Detta kan motiveras med att konsulatens uppgifter i huvudsak förblir desamma, oavsett om de handlägger ansökningar om viseringar för kortare vistelse eller ansökningar om rundresevisering. Viseringskodexens bestämmelser om minskning och befrielse från viseringsavgift bör också gälla. På samma sätt ska bestämmelserna i viseringskodexen vara tillämpliga med avseende på den serviceavgift som kan tas ut av externa tjänsteleverantörer, vilken inte får överstiga hälften av avgiften på 60 euro.

Ett annat viktigt kriterium som anges i denna artikel är att de sökande måste kunna visa att de har tillräckliga medel för sitt uppehälle och en stabil ekonomisk situation. Detta ska ske genom att de visar upp lönebesked eller kontoutdrag för en period på 12 månader fram till ansökningsdatumet och/eller styrkande handlingar som visar att de på laglig väg kommer att förfoga över tillräckliga ekonomiska medel under vistelsen (t.ex. bevis på pensionsrättigheter). Enligt denna artikel ska det vara tillåtet för sökande som har en rundresevisering att i den medlemsstat där de vistas lagligen ansöka om arbetstillstånd som krävs i de medlemsstater som vederbörande planerar att resa till. Denna bestämmelse påverkar inte tillämpningen av bestämmelser om tillträde till arbetsmarknaden och reglerar heller inte frågan om huruvida det krävs arbetstillstånd. Inte heller påverkar den villkoren för utfärdande. Den reglerar enbart platsen för ansökan, i den bemärkelsen att en tredjelandsmedborgare bör ha rätt att ansöka om arbetstillstånd utan att lämna Schengenområdet. Artikeln föreskriver vissa förenklingar i förfarandet (t.ex. möjlighet att slippa lämna in vissa styrkande handlingar) för särskilda kategorier av sökande som arbetar för eller bjuds in av ett pålitligt och erkänt företag eller en organisation eller institution med motsvarande egenskaper, i synnerhet om det är fråga om personer på ledningsnivå eller forskare, artister, kulturarbetare etc. Berörda intressenter hävdar med rätta att förfarandet för dessa personkategorier inte bara bör ta fasta på den ”enskilde sökande”, utan även inriktas på att bedöma tillförlitligheten hos det/den företag/organisation/institution som skickar ut/tar emot/bjuder in personen i fråga.

Vid sidan av hänvisningen till viseringskodexens allmänna bestämmelser om prövning av och beslut om viseringsansökningar, som ska vara tillämpliga också på rundreseviseringar, är den grundläggande bestämmelsen i artikel 6 att särskild uppmärksamhet bör ägnas åt den sökandes ekonomiska ställning. Denne ska således förfoga över tillräckliga medel för sitt uppehälle under hela den planerade vistelsen, inklusive tillräckliga medel för logi. I artikeln fastställs också en generell frist på 20 kalenderdagar för att fatta beslut om en ansökan. Detta är mer än den nuvarande handläggningstiden för ansökningar om visering för kortare vistelse och motiveras av behovet av att göra en noggrann kontroll av den sökandes ekonomiska situation.

För att införliva den nya typen av visering i systemet är det nödvändigt att klargöra samspelet mellan vistelser på grundval av befintliga viseringar för kortare vistelse, viseringar för längre vistelse och uppehållstillstånd å ena sidan, och vistelser på grundval av rundresevisering å den andra. Därför har man i artikel 6 infört en möjlighet att kombinera vistelser på grundval av rundreseviseringar med tidigare/framtida viseringsfria vistelser, vistelser på grundval av viseringar för kortare vistelse, viseringar för längre vistelse eller uppehållstillstånd. Liknande bestämmelser kommer att införas i viseringskodexen och kodexen om Schengengränserna.

Artikel 7 behandlar frågan om utfärdande av rundresevisering, där vissa angivna bestämmelser i viseringskodexen också ska gälla. I denna artikel föreskrivs att en

rundresevisering alltid måste tillåta flera inresor. När det gäller längden på den tillåtna vistelsen föreskrivs i artikel 7 – jämförd med artikel 8 – en möjlighet att stanna i en sammanhängande period på upp till två år i Schengenområdet för alla tredjelandsmedborgare som kan bevisa att de uppfyller villkoren för en så lång period. Vid bedömningen av en ansökan, och särskilt när man fastställer längden på en tillåten vistelse, bör konsulaten beakta alla relevanta faktorer, t.ex. det faktum att medborgare i tredjeländer vars invånare är undantagna från viseringskrav vid kortare vistelser vanligtvis inte skapar några problem i form av irreguljär migration eller säkerhetsrisker. Viseringens giltighetstid bör motsvara längden på den tillåtna vistelsen. På grund av den nya viseringens natur utesluts genom artikeln möjligheten att utfärda rundreseviseringar för vilka giltigheten är begränsad till en enda medlemsstats territorium. En rundresevisering är per definition tänkt att göra det möjligt för sökande att cirkulera i flera medlemsstater.

Rundreseviseringen ska utfärdas i det enhetliga format (viseringsmärke) som fastställs i förordning (EG) nr 1683/95, och vara märkt med bokstaven ”T” för att visa vilken typ av visering det är fråga om. Artikel 77.2 a i EUF-fördraget hänvisar till både ”visering” och ”andra uppehållstillstånd för kortare tid”. Eftersom uppehållstillstånd utfärdas i form av ett (plast-)kort i enlighet med förordning (EG) nr 1030/2002 av den 13 juni 2002¹⁹, och med tanke på att de flesta medlemsstaters konsulat inte är utrustade för att utfärda tillstånd i kortformat, skulle det innebära en alltför tung börda för medlemsstaterna om de ålades att utfärda det nya tillståndet i denna form.

Artikel 8 rör ändringar av utfärdade viseringar, dvs. förlängning, upphävande och återkallande. Den ger möjlighet att förlänga en tillåten vistelse med upp till två år. I motsats till vad som gäller enligt bestämmelser om förlängning av viseringar för kortare vistelse kommer de sökande inte att åläggas att styrka att det föreligger exceptionella omständigheter. I själva verket är många av dem som kan tänkas ansöka om denna typ av visering (särskilt artister) ofta i behov av att kunna stanna under längre perioder i Schengenområdet utan att bosätta sig i någon av medlemsstaterna. För att ansöka om förlängning av en rundresevisering måste den sökande bevisa att de fortsätter att uppfylla inrese- och utfärdandevillkoren, och att den fortsatta vistelsen kommer att överensstämma med kravet att inte stanna längre än 90 dagar inom en 180-dagarsperiod i en och samma medlemsstat.

I artikel 9 anges bestämmelserna i viseringskodexens kapitel om förvaltning och organisation, som också bör gälla för utfärdande av rundreseviseringar. Inom ramen för det lokala Schengensamarbetet bör konsulaten utbyta statistik och annan information om rundreseviseringar.

Artiklarna 10–16 är så kallade slutartiklar och/eller operationella artiklar, med praktiska instruktioner för handläggningen av rundreseviseringar (och ytterligare förtydliganden av sambandet mellan bestämmelserna i viseringskodexen och bestämmelserna i detta förslag), övervakning, ikraftträdande etc. Huvudsyftet med ändringarna av kodexen om Schengengränserna och VIS-förordningen är att integrera rundreseviseringen i Schengenregelverket.

I första hand innebär detta att inresevillkoren i artikel 5 i Schengenkodexen om viseringar även gäller som villkor för utfärdande av rundreseviseringar. Dessutom måste det säkerställas att rundreseviseringar och ansökningar om sådana viseringar registreras i VIS. Det bör dock noteras att förslaget även rör tredjelandsmedborgare som enligt bilaga II i viseringsförordningen är undantagna från skyldigheten att ha visering (och vilkas uppgifter således inte finns registrerade i VIS), eftersom resenärer från dessa länder i princip inte

¹⁹ EGT L 157, 15.6.2002, s. 1.

innebär några risker ur säkerhets- och migrationssynpunkt. Därför, och med hänsyn till proportionalitetsprincipen, är det inte berättigat att samla in fingeravtryck från medborgare i sådana tredjeländer (exempelvis Australien, Kanada eller Förenta staterna). Detta undantag återfinns i artikel 5 och gör det möjligt för medlemsstaterna att godta att medborgare i dessa tredjeländer ger in ansökningar om rundresevisering på elektronisk väg eller per post.

Artikel 12 behöver förklaras närmare. Den upphäver delvis artikel 20.2 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, som innebär följande: om en medlemsstat har ingått ett bilateralt avtal om undantag från viseringskravet med något av de tredjeländer som anges i förteckningen i bilaga II i viseringsförordningen innan tillämpningsförordningen trädde i kraft (eller före den dag då medlemsstaten sedermera anslöt sig till Schengenavtalet), kan medlemsstaten återropa bestämmelserna i det bilaterala avtalet om den vill förlänga den viseringsfria vistelsen utöver tre månader för medborgare i det berörda tredjelandet.

Sålunda kan exempelvis medborgare i Kanada, Nya Zeeland och Förenta staterna stanna i sådana medlemsstater under den perioden som föreskrivs i de bilaterala avtal om undantag från viseringskravet som gäller mellan medlemsstaterna och dessa tre länder (vanligtvis tre månader), utöver den generella 90-dagarsvistelsen i Schengenområdet. Kommissionen känner till flera bilaterala avtal som omfattar dessa länder, vilket innebär att deras medborgare kan vistas lagligt under en praktiskt taget obegränsad period i Schengenområdet på grundval av undantag från kravet på visering för kortare vistelse. Nya Zeeland har t.ex. ingått 16 bilaterala avtal om undantag från viseringskravet, vilket innebär att ovanpå den 90 dagar långa viseringsfria vistelsen på grundval av viseringsförordningen kan dess medborgare stanna på Schengenområdets territorium i 51 månader (3 månader plus 48 månader).

Redan 1998 ansåg medlemsstaterna att en sådan obegränsad vistelse inte var förenlig med ändamålet med ett område utan inre gränser. Den verkställande kommittén antog ett beslut om harmonisering av avtalen om avskaffande av kravet på visering²⁰. Enligt detta beslut skulle medlemsstaterna i sina bilaterala avtal införa standardklausuler om att begränsa de viseringsfria vistelserna till tre månader per sexmånadersperiod i Schengenområdet (snarare än på den aktuella medlemsstatens territorium).

Efter det att Schengenregelverket införlivats i gemenskapsramen genom ikraftträdandet av Amsterdamfördraget, visade det sig att artikel 20.2 i tillämpningskonventionen inte bara stred mot ändamålet med området utan gränser, utan även blev oförenligt med fördraget: I artikel 62.3 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (EG-fördraget) hänvisades till ”åtgärder som anger villkoren för att medborgare i tredje land skall ha frihet att resa inom medlemsstaternas territorium under en tid av *högst tre månader*”. Därför föreslog kommissionen i sitt initiativ från 2001 om ”rätt att resa” att artikel 20.2 skulle upphävas.

I fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) begränsas inte längre ”kortare vistelser” i Schengenområdet till tre månader. Giltighetstiden specificeras inte. Artikel 20.2 och förekomsten av bilaterala förlängningar av vistelseperioderna går dock fortfarande inte att förena med artikel 77.2 a och 77.2 c i fördraget, eftersom den gemensamma viseringspolitiken inte kan grunda sig på gamla bilaterala avtal. Omfattningen av tredjelandsmedborgares frihet att resa bör inte vara beroende av antalet bilaterala avtal som ingåtts i det förflutna och innehållet i dessa. Samma regler bör gälla för alla tredjelandsmedborgare som är undantagna från viseringsskyldighet. Tillämpningen av artikel 20.2 medför praktiska problem och skapar rättsosäkerhet både för myndigheter och för resenärer, särskilt när de senare är i färd med att lämna Schengenområdet. Dessutom kommer det framtida systemet för in- och utresa att kräva klara bestämmelser. Av tekniska skäl

²⁰ SCH/Com-ex (98) 24, 23.6.1998.

kommer det inte att vara möjligt att ta hänsyn till en möjlig fortsatt tillämpning av bilaterala avtal om undantag från viseringskrav när den tillåtna vistelseperioden ska kontrolleras. Slutligen är en av tankarna bakom införandet av rundresevisning att tillhandahålla en rättslig ram och lämpliga tillstånd som gör det möjligt för tredjelandsmedborgare som inte omfattas av viseringsskyldighet att vistas i Schengenområdet under längre tid än 90 dagar.

I förslaget föreskrivs en övergångsperiod på fem år, under vilken medlemsstaterna ska ha möjlighet att ”fasa ut” verkningarna av sina bilaterala avtal när det gäller frågan om hur länge tredjelandsmedborgare har rätt att vistas i Schengenområdet. Detta tar tid, och man måste även beakta att vissa tredjeländer fäster stort vikt vid att behålla systemet som det ser ut idag.

Ur politisk synvinkel är detta förståeligt. Avtal om undantag från viseringskravet hör till de rättsliga instrument som ger konkreta och direkta fördelar såväl för EU-medborgarna som för de tredjelandsmedborgare som omfattas av avtalet. Det måste klargöras att en delvis strykning av artikel 20.2 inte innebär att dessa avtal omedelbart och fullständigt ska upphöra att vara tillämpliga. Att ersätta det nuvarande systemet för förlängning av viseringar för kortare vistelse, som grundar sig på äldre bilaterala avtal om undantag från viseringskrav, med en ny typ av visering som gäller i upp till ett år, med möjlighet till förlängning till två år, skulle för flertalet amerikaner, kanadensare, nyzeeländare etc. inte medföra några negativa konsekvenser i praktiken. Många av dem som vill stanna i ett år eller mer kommer sannolikt att arbeta under denna period, vilket innebär att de måste bosätta sig i en medlemsstat och följaktligen ansöka om en visering för längre vistelse eller uppehållstillstånd.

- **Koppling till det samtidigt framlagda förslaget till förordning om omarbetning av viseringskodexen och till andra förslag**

Förhandlingar om det samtidigt framlagda förslaget till förordning om omarbetning av viseringskodexen kommer att påverka detta förslag. Därför bör särskild uppmärksamhet ägnas åt att säkerställa nödvändiga synergier mellan dessa båda förslag under förhandlingsprocessen. Om det under dessa förhandlingar framkommer att förslagen kan komma att antas ungefär samtidigt, är kommissionen beredd att överväga en sammanslagning av de båda förslagen till ett enda förslag till omarbetning.

Längre fram kommer det också att bli nödvändigt att säkerställa synergier med förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av ett system för in- och utresa som har till syfte att registrera in- och utreseuppgifter för tredjelandsmedborgare som passerar EU-medlemsstaternas yttre gränser²¹. Dess syfte och tillämpningsområde kan komma att behöva ändras om man fattar beslut om att använda systemet för in- och utresa för att vid de yttre gränserna kontrollera in- och utresa för innehavare av rundreseviseringar²².

- **Rättslig grund**

²¹ COM(2013) 95 final, 28.2.2013.

²² Förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om en förenklad ordning för personkontroller vid de yttre gränserna på grundval av Kroatiens och Cyperns unilaterala erkännande av vissa handlingar såsom likställda med de egna nationella viseringarna för transitering genom dessa länders territorium eller planerade vistelser på deras territorium som inte överstiger 90 dagar under en 180-dagarsperiod och om upphävande av Europaparlamentets och rådets beslut nr 895/2006/EG och beslut nr 582/2008/EG (COM(2013) 441 final, 21.6.2013) kommer med största säkerhet att antas i god tid innan det blir aktuellt att anta detta förslag. När detta nya ”transiteringsbeslut” antas ska en ny artikel läggas till detta förslag i syfte att integrera rundreseviseringen i artikel 2 i det framtida beslutet. I väntan på att det nya beslutet upphäver beslut 895/2006/EG och beslut 582/2008/EG innehåller detta förslag ingen bestämmelse om ändring av de senare besluten.

Artikel 77 i EUF-fördraget ger unionen befogenhet att besluta om åtgärder med avseende på ”kortare vistelser” i Schengenområdet. Enligt artikel 77.2 i EUF-fördraget gäller följande:

”[...]Europaparlamentet och rådet [ska] i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet besluta om åtgärder om

- a) den gemensamma politiken för viseringar och andra uppehållstillstånd för kortare tid,
- b) kontroll av de personer som passerar de yttre gränserna,
- c) villkoren för att medborgare i tredjeländer ska få resa fritt inom unionen under en kortare tid,[...]”.

Detta förslag omfattar åtgärder som rör var och en av dessa tre komponenter. Artikel 77.2 a, b och c i EUF-fördraget förefaller därför vara en lämplig rättslig grund för förslaget.

Artikel 79 i EUF-fördraget ger unionen befogenhet att, inom ramen för den gemensamma invandringsspolitiken, lagstifta om visering för längre vistelse och uppehållstillstånd, som båda är knutna till laglig vistelse i medlemsstaterna, dvs. *långvariga* vistelser i en *enskild* medlemsstat. I den inledande punkt 1 i artikel 79, liksom i punkt 2 b, hänvisas uttryckligen till tredjelandsmedborgare som *vistas* lagligen i medlemsstaterna. Målgruppen för detta förslag vare sig vill eller behöver *vistas* i den bemärkelsen i någon av medlemsstaterna. De vill *resa omkring* i Europa, dvs. *förflytta sig* inom Schengenområdet, innan de lämnar det igen. Artikel 79 i EUF-fördraget är därför inte en lämplig rättslig grund för förslaget.

Artikel 62 i EG-fördraget, som föregick artikel 77 i EUF-fördraget, hänvisade i tredje stycket till ”[å]tgärder som anger villkoren för att medborgare i tredje land skall ha frihet att resa inom medlemsstaternas territorium under en tid av *högst tre månader*”. I artikel 77.2 c i EUF-fördraget är den kortare perioden inte längre begränsad till tre månader. Genom denna tydliga ändring i fördraget undanröjdes ett potentiellt hinder i de tidigare fördragen mot att anta ett förslag som detta.

Sammanfattningsvis är artikel 77.2 a, b och c i EUF-fördraget den lämpliga rättsliga grunden för detta förslag, som syftar till att reglera tredjelandsmedborgares rörlighet i Schengenområdet och från vars tillämpningsområde situationer som omfattas av artikel 79 i EUF-fördraget (inresa för längre vistelse i en viss medlemsstat) är undantagna. Det sistnämnda inslaget säkerställs genom den föreslagna definitionen, som innebär att innehavare av rundresevisering inte bör ha rätt att stanna i mer än 90 dagar under en 180-dagarsperiod inom en och samma medlemsstats territorium.

• Subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen

Enligt artikel 5.3 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) ska unionen på de områden där den inte har exklusiv befogenhet vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå. När det gäller detta förslag är behovet av åtgärder på unionsnivå mycket tydligt. Ett tillstånd som skulle vara giltigt i alla medlemsstater kan endast införas på EU-nivå. Ömsesidigt erkännande av viseringar kan inte införas på nationell nivå. Villkor och förfaranden för utfärdande bör vara enhetliga i alla medlemsstater. Detta kan endast uppnås genom åtgärder på unionsnivå.

I artikel 5.4 i EU-fördraget anges att unionens insatser inte ska gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen i fördraget. Denna EU-åtgärd måste utformas så att målet uppnås och åtgärden genomförs så effektivt som möjligt. Detta förslag har inga inslag som inte är direkt knutna till målen. Det är också proportionerligt i fråga om kostnader. Förslaget är därför förenligt med proportionalitetsprincipen.

- **Val av regleringsform**

Genom detta förslag införs en ny typ av visering som i princip ska vara giltig i alla medlemsstater. Förslaget fastställer också vilka villkor och förfaranden som gäller för utfärdande av viseringen. Därför kan endast en förordning väljas som regleringsform.

4. ÖVRIGT

- **Deltagande**

Detta förslag bygger på Schengenregelverket, i den bemärkelsen att det rör vidareutvecklingen av den gemensamma viseringspolitiken. Därför måste följande konsekvenser med avseende på de olika protokollen till fördrag och avtal med associerade länder beaktas:

Danmark: I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll (nr 22) om Danmarks ställning som fogats till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i åtgärder som rådet antar i enlighet med avdelning V, kapitel 3 i EUF-fördraget. Eftersom denna förordning är en utveckling av Schengenregelverket bör Danmark, i enlighet med artikel 4 i det protokollet, inom sex månader efter det att rådet har beslutat om denna förordning, besluta huruvida landet ska genomföra den i sin nationella lagstiftning.

Förenade kungariket och Irland: Enligt artiklarna 4 och 5 i protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar, rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket och rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket, deltar Förenade kungariket och Irland inte i genomförandet av den gemensamma viseringspolitiken, särskilt inte förordning (EG) nr 810/2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex). Förenade kungariket och Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning. De är därför inte bundna av den och omfattas inte heller av dess tillämpning.

Island och Norge: De förfaranden som föreskrivs i associeringsavtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket är tillämpliga, eftersom denna förordning bygger vidare på Schengenregelverket såsom detta definieras i bilaga A till det avtalet²³.

Schweiz: Vad gäller Schweiz innebär denna förordning en vidareutveckling av bestämmelserna i Schengenregelverket i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket²⁴.

Liechtenstein: Vad gäller Liechtenstein utgör denna förordning en vidareutveckling av bestämmelserna i Schengenregelverket i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket²⁵.

²³ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

²⁴ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

²⁵ EUT L 160, 18.6.2011, s. 19.

Cypern: Denna förordning utgör en rättsakt som bygger vidare på Schengenregelverket eller på annat sätt har samband med detta i enlighet med artikel 4.2 i 2003 års anslutningsakt.

Bulgarien och Rumänien: Denna förordning utgör en rättsakt som bygger vidare på Schengenregelverket eller på annat sätt har samband med detta i enlighet med artikel 4.2 i 2005 års anslutningsakt.

Kroatien: Denna förordning utgör en rättsakt som bygger vidare på Schengenregelverket eller på annat sätt har samband med detta i enlighet med artikel 4.2 i 2011 års anslutningsakt.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om införande av en rundresevisering och om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och förordningarna (EG) nr 562/2006 och (EG) nr 767/2008

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 77.2 a–c,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag²⁶,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²⁷,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) I unionslagstiftningen fastställs harmoniserade bestämmelser om tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i medlemsstaterna för högst 90 dagar under en period på 180 dagar.
- (2) Flera sektoriella direktiv har antagits om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse på medlemsstaternas territorium under en period som överstiger tre månader. I artikel 21 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet²⁸ ges tredjelandsmedborgare som har ett giltigt uppehållstillstånd eller en nationell visering för längre vistelse som utfärdats av en medlemsstat rätt att röra sig fritt under högst 90 dagar under en period på 180 dagar.
- (3) Tredjelandsmedborgare som är skyldiga att ha visering respektive är undantagna från detta krav kan ha ett berättigat intresse av att resa inom Schengenområdet under mer än 90 dagar under en viss 180-dagarsperiod utan att vistas i någon enskild medlemsstat under mer än 90 dagar. Bestämmelser bör därför antas för att denna möjlighet ska kunna utnyttjas.
- (4) Särskilt artister stöter ofta på problem med att organisera turnéer i unionen. Studerande, forskare, kulturarbetare, pensionärer, affärsmän, tjänsteleverantörer och turister kan också vilja stanna kvar längre än 90 dagar under en 180-dagarsperiod i Schengenområdet. Bristen på en lämplig typ av tillstånd för detta ändamål leder till att potentiella besökare går förlorade, och därmed till ekonomiska förluster.

²⁶ EUT C , , s. .

²⁷ EUT C , , s. .

²⁸ Konvention om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

- (5) Fördraget skiljer mellan å ena sidan villkoren för inresa till medlemsstaterna och utvecklingen av en gemensam viseringspolitik för viseringar för kortare vistelser, och å andra sidan villkoren för inresa i syfte att vistas lagligen i en medlemsstat och utfärdande av viseringar för längre vistelser och uppehållstillstånd för detta ändamål. Fördraget ger dock ingen definition av begreppet kortare vistelse.
- (6) En ny typ av visering ("rundresevisering") bör införas för både tredjelandsmedborgare som är skyldiga att ha visering och för tredjelandsmedborgare som är undantagna från detta krav. Viseringen ska gälla för personer som planerar att röra sig inom en eller flera medlemsstaters territorium under mer än 90 dagar, under förutsättning att de inte avser att vistas längre tid än 90 dagar under en 180-dagarsperiod på en och samma medlemsstats territorium. Samtidigt bör regeln om 90 dagar per 180-dagarsperiod bibehållas som en generell skiljelinje mellan kortare och längre vistelser, eftersom den inte medför några problem för det stora flertalet resenärer.
- (7) I relevanta fall bör bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr xxx/201x²⁹ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008³⁰ vara tillämpliga på frågor rörande ansökan om och utfärdande av rundreseviseringar. Med hänsyn till de olika behov och förutsättningar som gäller för tredjelandsmedborgare som ansöker om rundresevisering och på grund av ekonomiska och säkerhetsmässiga överväganden bör särskilda regler ändå införas, bland annat när det gäller de myndigheter som medverkar vid förfaranden, ansökningsfasen, prövning av och beslut om ansökningar samt utfärdande av och avslag på ansökningar om rundresevisering.
- (8) Medborgare i de tredjeländer som anges i bilaga II i rådets förordning (EG) nr 539/2001³¹ bör komma i åtnjutande av vissa förenklingar, t.ex. undantag från kravet på insamling av fingeravtryck.
- (9) Samspelet mellan vistelser på grundval av viseringar för kortare vistelse, viseringar för längre vistelser och uppehållstillstånd samt vistelser på grundval av rundreseviseringar bör förtydligas för att tillvarata rättssäkerheten. Det bör vara möjligt att kombinera vistelser på grundval av rundresevisering med tidigare och framtida viseringsfria vistelser, vistelser på grundval av visering för kortare vistelse, visering för längre vistelse och uppehållstillstånd.
- (10) Det bör också vara möjligt att förlänga den tillåtna vistelsen, med hänsyn till särskilda resmönster och behov, under förutsättning att innehavare av en rundresevisering fortsätter att uppfylla villkoren för inresa och vistelse och kan styrka att de under sin förlängda vistelse uppfyller kravet att inte stanna i mer än 90 dagar under en 180-dagarsperiod i en och samma medlemsstat.
- (11) Systemet med rundresevisering bör integreras i relevanta rättsliga instrument inom Schengenregelverket. Därför bör ändringar införas i Europaparlamentets och rådets

²⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr xxx/201x av den xxx om inrättande av en unionskodex om viseringar (viseringskodex) (omarbetning) (EUT L x, xxx, s. x).

³⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 av den 9 juli 2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse (VIS-förordningen) (EUT L 218, 13.8.2008, s. 60).

³¹ Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (EGT L 81, 21.3.2001, s. 1).

förordning (EG) nr 562/2006³² och i förordning (EG) nr 767/2008. Villkoren för inresa i artikel 5 i förordning (EG) nr 562/2006 bör gälla som villkor för utfärdande av visering. Ansökningar om rundresevisering och beslut rörande sådana viseringar bör registreras i informationssystemet för viseringar.

- (12) Efter införandet av rundreseviseringen bör artikel 20.2 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ändras. Den är oförenlig med artikel 77.2 a och c i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt på grund av det faktum att den gemensamma viseringspolitiken inte kan vara baserad på förekomsten eller avsaknaden av bilaterala avtal om undantag från viseringsskyldighet som ingåtts av medlemsstaterna. Den tillåtna vistelsetiden för tredjelandsmedborgare bör inte vara beroende av antalet bilaterala avtal som ingåtts i det förflutna och innehållet i dessa.
- (13) En femårig övergångsperiod bör föreskrivas för utfasning av de effekter som bilaterala avtal om undantag från viseringskrav ger upphov till när det gäller den totala längden på tredjelandsmedborgares vistelse i Schengenområdet.
- (14) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas de genomförandebefogenheter som behövs för att fastställa praktiska anvisningar för de metoder och förfaranden som medlemsstaterna ska följa när de handlägger ansökningar om rundresevisering. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011³³. Granskningsförfarandet bör användas vid antagandet av sådana genomförandeakter.
- (15) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Denna förordning syftar särskilt till att garantera full respekt för privatlivet och familjelivet, för skyddet av personuppgifter samt för barnets rättigheter (artiklarna 7, 8 och 24 i stadgan).
- (16) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG³⁴ är tillämpligt för medlemsstaterna vid behandling av personuppgifter enligt denna förordning.
- (17) Eftersom målen för detta direktiv, det vill säga införandet av en ny typ av visering som gäller i alla medlemsstater och inrättandet av enhetliga villkor och förfaranden för utfärdande, endast kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (18) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark. Eftersom denna förordning är en utveckling av Schengenregelverket ska Danmark, i enlighet med artikel 4 i det protokollet, inom sex

³² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 av den 15 mars 2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna) (EUT L 105, 13.4.2006, s. 1).

³³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

³⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

månader efter det att rådet har beslutat om denna förordning, besluta huruvida landet ska genomföra den i sin nationella lagstiftning.

- (19) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG³⁵. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.
- (20) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG³⁶. Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig i Irland.
- (21) Vad gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa två staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, en utveckling av bestämmelser i Schengenregelverket³⁷ vilka omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG³⁸.
- (22) Vad gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket³⁹, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG⁴⁰.
- (23) Vad gäller Liechtenstein utgör detta direktiv, i enlighet med protokollet som undertecknats av Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket⁴¹, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU om ingående av protokollet⁴².

³⁵ Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).

³⁶ Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

³⁷ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

³⁸ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

³⁹ EGT L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁴⁰ Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

⁴¹ EGT L 160, 18.6.2011, s. 21.

⁴² Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets

- (24) Vad gäller Cypern utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 3.2 i 2003 års anslutningsakt.
- (25) Vad gäller Bulgarien och Rumänien utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 4.2 i 2005 års anslutningsakt.
- (26) Vad gäller Kroatien utgör denna förordning en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 4.2 i 2011 års anslutningsakt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel I – Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs villkor och förfaranden för utfärdande av rundreseviseringar.
2. Den ska tillämpas på tredjelandsmedborgare som inte är unionsmedborgare i den mening som avses i artikel 20.1 i fördraget, utan att det påverkar
 - a) rätten till fri rörlighet för tredjelandsmedborgare som är familjemedlemmar till unionsmedborgare,
 - b) motsvarande rätt för tredjelandsmedborgare och deras familjemedlemmar som, enligt avtal mellan å ena sidan unionen och dess medlemsstater och, å andra sidan, dessa tredjeländer, har samma rätt till fri rörlighet som unionsmedborgare och deras familjemedlemmar.
3. Denna förordning påverkar inte bestämmelser i unionsrätten eller i nationell rätt som är tillämpliga på tredjelandsmedborgare med avseende på
 - a) rätten att vistas under längre tid än tre månader på en medlemsstats territorium och att sedermera förflytta sig till en annan medlemsstats territorium,
 - b) tillträdet till arbetsmarknaden och rätten att utöva en ekonomisk verksamhet.

Artikel 2

Tillämpning av förordning (EG) nr 767/2008 och förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)]

1. Förordning (EG) nr 767/2008 ska vara tillämplig på rundreseviseringar.
2. Förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska vara tillämplig på rundreseviseringar, i enlighet med vad som föreskrivs i artiklarna 4–10.

associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19.)

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

- (1) Definitionerna i artikel 2.1, 2.11 och 2.16 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodexen (omarbetning)] ska vara tillämpliga.
- (2) *rundresevisering*: ett tillstånd som har utfärdats av en medlemsstat för en planerad vistelse i två eller flera medlemsstater under sammanlagt mer än 90 dagar under en period på 180 dagar, under förutsättning att sökanden inte avser att vistas längre än 90 dagar inom en period på 180 dagar i samma medlemsstat.

Kapitel II – Villkor och förfaranden för att utfärda rundreseviseringar

Artikel 4

Myndigheter som medverkar vid ansökningsförfarandena

1. Artikel 4.1, 4.3, 4.4 och 4.5, artikel 6.1 och artikel 7.2 och 7.3 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska vara tillämpliga.
2. Ansökningar ska inte prövas och bli föremål för beslut vid medlemsstaternas yttre gränser.
3. Den medlemsstat som är behörig att pröva och fatta beslut om en ansökan om rundresevisering ska vara den medlemsstat vars yttre gräns den sökande avser att passera för att resa in på medlemsstaternas territorium.
4. Ansökningar från medborgare i de tredjeländer som anges i bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001 och som vistas lagligt på en medlemsstats territorium ska kunna lämnas in på den medlemsstatens territorium, under förutsättning att den behöriga medlemsstatens konsulat har minst 20 dagar på sig för att fatta beslut om ansökan.
5. Ansökningar från tredjelandsmedborgare, oberoende av nationalitet, som har ett giltigt uppehållstillstånd eller en giltig visering för längre vistelse som utfärdats av en medlemsstat får ges in på den medlemsstatens territorium minst 20 kalenderdagar innan uppehållstillståndet eller viseringen för längre vistelse löper ut.
6. I de fall som anges i punkterna 4 och 5 ska den medlemsstat där den sökande avser att resa in för att använda rundreseviseringen för första gången vara ansvarig för att pröva och fatta beslut om ansökan om rundresevisering.

Artikel 5

Ansökan

1. Artikel 8.1, 8.2, 8.5, 8.6 och 8.7, artikel 9, artikel 10.1 och 10.3–7, artikel 11 b–c, artikel 12, artikel 13.1 a–d, artikel 13.5, 13.6 och 13.7, artikel 14 och artikel 15 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska vara tillämpliga.
2. Ansökningsblanketten för rundresevisering ska se ut på det sätt som anges i bilaga I.
3. Utöver de kriterier som anges i artikel 11 b–c i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska den sökande visa upp en resehandling som

erkänns av den medlemsstat som är behörig att pröva och besluta om en ansökan och av minst en annan medlemsstat som kommer att besökas.

4. Utöver de personkategorier som anges i artikel 12.7 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska medborgare i de tredjeländer som anges i bilaga II i rådets förordning (EG) nr 539/2001 vara undantagna från kravet på att lämna fingeravtryck. I dessa fall ska orden ”icke tillämpligt” föras in i VIS i enlighet med artikel 8.5 i förordning (EG) nr 767/2008.
5. Utöver de styrkande handlingar som förtecknas i artikel 13.1 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska den sökande visa upp följande:
 - a) Lämpligt bevis på att de avser att stanna inom två eller flera medlemsstaters territorium under längre tid än 90 dagar, utan att stanna längre än 90 dagar inom en 180-dagarsperiod på någon av dessa medlemsstaters territorium.
 - b) Bevis på att de har en sjukförsäkring som täcker alla risker som normalt täcks för medborgare i de medlemsstater som ska besökas.
6. Tillräckliga medel för uppehållet och en stabil ekonomisk situation ska styrkas genom lönebesked eller bankkontoutdrag som omfattar den tolv månadersperiod som föregår ansökningsdatumet, och/eller styrkande handlingar som visar att de sökande på laglig väg kommer att förfoga över tillräckliga medel under sin vistelse.
7. Om syftet med besöket förutsätter arbetstillstånd i en eller flera medlemsstater, ska det vid ansökan om rundresevisering vara tillräckligt att kunna styrka innehav av ett arbetstillstånd i den medlemsstat som är behörig att pröva och besluta om en ansökan om rundresevisering. Innehavare av en rundresevisering ska ha rätt att i den medlemsstat där de vistas lagligt ansöka om arbetstillstånd som krävs i den medlemsstat som ska besökas i nästa skede.
8. Konsulaten kan göra undantag från kravet att lämna in en eller flera styrkande handlingar om de sökande arbetar för eller är inbjudna av ett pålitligt företag eller en organisation eller institution som är känd av konsulatet, särskilt när det är fråga om personer på ledningsnivå eller forskare, studerande, artister, kulturarbetare, idrottsmän eller personal med särskilt sakkunskap, erfarenhet och teknisk expertis, och under förutsättning att tillräcklig bevisning som styrker dessa förhållanden ges in till konsulatet. Undantag från kravet kan också göras för nära familjemedlemmar till de sökande, däribland make/maka, barn under 18 år och föräldrar till barn under 18 år, om de avser att resa tillsammans.

Artikel 6

Prövning av och beslut om en ansökan

1. Artikel 16, artikel 17, Artikel 18.1, 18.4, 18.5, 18.9, 18.10 och 18.11, artikel 19 och artikel 20.4 sista meningen i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska vara tillämpliga.
2. Förutom de kontroller som föreskrivs i artikel 17.1 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] för bedömning av om ansökan ska tas upp till prövning ska det behöriga konsulatet kontrollera huruvida resehandlingen uppfyller kravet i artikel 5.3.
3. Prövningen av en ansökan om rundresevisering ska särskilt omfatta en bedömning av om den sökande har tillräckliga ekonomiska medel för sitt uppehälle under hela den

planerade vistelsetiden, däribland för logi, såvida inte detta tillhandahålls av det företag eller den organisation eller institution som står för inbjudan eller värdskapet.

4. Prövningen av en ansökan om rundresevisering och beslutet om denna ansökan ska göras respektive fattas oberoende av vistelser som tillåtits enligt tidigare utfärdade viseringar för kortare vistelse eller ett undantag från kravet på visering för kortare vistelse, viseringar för längre vistelse eller uppehållstillstånd.
5. Beslut om ansökningar ska fattas inom 20 kalenderdagar från den dag då en godtagbar ansökan lämnats in. I undantagsfall kan denna period förlängas till högst 40 kalenderdagar.

Artikel 7

Utfärdande av rundresevisering

1. Artikel 21.6, artikel 24.1, 24.3 och 24.4, artikel 25, artikel 26.1 och 26.5, artikel 27, artikel 28, artikel 29.1 a led i–iii, led v och led vi och 29.1 b, 29.3 och 29.4 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska vara tillämplig.
2. Rundreseviseringen ska möjliggöra flera inresor på samtliga medlemsstaters territorium, utan att detta påverkar tillämpningen av punkt 5.
3. Längden på den tillåtna vistelsen ska fastställas på grundval av en noggrann prövning av ansökan. Den tillåtna vistelsen får inte överstiga ett år, men den kan förlängas med upp till ytterligare ett år i enlighet med artikel 8.
4. Rundreseviseringens giltighetstid ska motsvara längden på den tillåtna vistelsen.
5. Om den sökande innehar en resehandling som erkänns av en eller flera, men inte alla, medlemsstater ska rundreseviseringen vara giltig på territoriet för de medlemsstater som erkänner resehandlingen, under förutsättning att den planerade vistelsen överstiger 90 dagar under en period på 180 dagar på de berörda medlemsstaternas territorium.
6. Rundreseviseringen ska utfärdas enligt den modell för viseringar som fastställs i rådets förordning (EG) nr 1683/95⁴³, och fältet där typen av visering anges ska innehålla bokstaven ”T”.
7. Utöver de skäl för avslag som anges i artikel 29.1 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] gäller att en viseringsansökan ska avslås om den sökande inte tillhandahåller följande:
 - a) Lämpligt bevis på att de avser att stanna inom två eller flera medlemsstaters territorium under längre tid än 90 dagar, utan att stanna längre än 90 dagar inom en 180-dagarsperiod på någon av dessa medlemsstaters territorium.
 - b) Bevis på att de har en sjukförsäkring som täcker alla risker som normalt täcks för medborgare i de medlemsstater som kommer att besökas.
8. Ett beslut om avslag och skälen som ligger till grund för avslaget ska delges sökanden med hjälp av standardformuläret i bilaga II.

⁴³ Rådets förordning (EG) nr 1683/95 av den 29 maj 1995 om en enhetlig utformning av visumhandlingar (EGT L 164, 14.7.1995, s. 1).

Artikel 8

Ändring av en utfärdad visering

1. Artikel 30.1, 30.3, 30.6–7 och artikel 31.1–5 och 31.7–8 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska vara tillämpliga.
2. Utöver den möjlighet till förlängning med hänvisning till särskilda skäl som föreskrivs i artikel 30.1 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)], får innehavare av rundresevisering ansöka om förlängning på medlemsstaternas territorium tidigast 90 dagar och senast 15 dagar innan deras rundresevisering löper ut.
3. Konsulatet för den medlemsstat som står näst i tur att besökas ska vara behörig att pröva och fatta beslut om en ansökan om förlängning.
4. Förlängning ska begäras genom att den sökande lämnar in ett in ett fullständigt ifyllt ansökningsformulär enligt bilaga I.
5. En avgift på 30 euro ska tas ut för varje ansökan om förlängning.
6. När det gäller arbetstillstånd ska artikel 5.7 i förekommande fall vara tillämplig i fråga om förlängning.
7. Beslut ska fattas inom 15 kalenderdagar från den dag då ansökan om förlängning lämnats in.
8. Vid en ansökan om förlängning ska den sökande bevisa att han eller hon fortsätter att uppfylla villkoren för inresa och utfärdande av visering och rätta sig efter kravet att inte stanna längre än 90 dagar under en period på 180 dagar på en och samma medlemsstats territorium.
9. Vid prövningen av en ansökan om förlängning får den behöriga myndigheten i motiverade fall kalla sökanden till en intervju och begära in ytterligare handlingar.
10. En förlängning får inte överstiga ett år, och den sammanlagda längden på en tillåten vistelse, dvs. längden på den ursprungligen godkända vistelsen och förlängningen, får inte överstiga två år.
11. Ett beslut om att avslå ansökan om förlängning och skälen som ligger till grund för avslaget ska delges sökanden med hjälp av standardformuläret i bilaga II.
12. Sökande vars ansökan om förlängning har avslagits ska ha rätt att överklaga. Överklaganden ska riktas mot den medlemsstat som fattade det slutliga beslutet om ansökan om förlängning, i enlighet med den medlemsstatens nationella lagstiftning. Medlemsstaterna ska tillhandahålla sökanden närmare information om hur de ska gå tillväga för att överklaga ett beslut, i enlighet med vad som anges i bilaga II.
13. Ett beslut om att upphäva eller återkalla en rundresevisering och de skäl som ligger till grund för detta beslut ska delges sökanden med hjälp av standardformuläret i bilaga II.

Kapitel III – Förvaltning och organisation

Artikel 9

Administration och organisation

1. Artikel 35–43, artikel 45, artikel 52.1 a, c–f och h och artikel 52.2 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] ska vara tillämpliga.

2. Medlemsstaterna ska sammanställa årlig statistik om rundreseviseringar i enlighet med bilaga III. Senast den 1 mars varje år ska statistiken för det föregående kalenderåret överlämnas till kommissionen.
3. Den information om tidsfrister för prövning av ansökningar som ska lämnas till allmänheten, och som avses i artikel 45.1 e i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)], ska även omfatta de tidsfrister för rundreseviseringar som fastställs i artikel 6.5 i denna förordning.
4. Inom ramen för det lokala Schengensamarbetet, i den mening som avses i artikel 46 förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)], ska kvartalsstatistik över antalet ansökningar om rundresevisering, antalet utfärdade sådana viseringar samt uppgifter om olika typer av sökande utbytas.

Kapitel IV – Slutbestämmelser

Artikel 10

Anvisningar om den praktiska tillämpningen av denna förordning

Kommissionen ska med hjälp av genomförandeakter anta anvisningar om den praktiska tillämpningen av bestämmelserna i denna förordning. Dessa genomförandebestämmelser ska antas i form av genomförandeakter i enlighet med artikel 11.2.

Artikel 11

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté som inrättas genom artikel 55.1 i förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] (viseringskommittén).
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 vara tillämplig.

Artikel 12

Ändringar av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet

Artikel 20.2 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ska ersättas med följande:

”2. Bestämmelserna i punkt 1 ska inte påverka rätten för någon av de avtalsslutande parterna att förlänga utlänningars vistelse på dess territorium utöver 90 dagar med hänvisning till särskilda omständigheter.”

Artikel 13

Ändringar av förordning (EG) nr 562/2006

Förordning (EG) nr 562/2006 ska ändras på följande sätt:

1) Artikel 5 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 b ska ersättas med följande:

”b) De innehar giltig visering, om sådan krävs enligt rådets förordning (EG) nr 539/2001*, eller innehar giltig rundresevisering enligt definitionen i artikel 3.2 i förordning (EU) nr xxx/201x av den xxx**, giltigt uppehållstillstånd eller giltig visering för längre vistelse.

Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (EGT L 81, 21.3.2001, s. 1).

**Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr xxx/201x av den xx.xx. 201x om införande av en rundresevisering och om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och förordningarna (EG) nr 562/2006 och (EG) nr 767/2008 (EUT L xxx)."

b) Punkt 1a ska ersättas med följande:

"1a. Vid tillämpning av punkt 1 ska inresedagen anses vara den första dagen av vistelsen på medlemsstaternas territorium och utresedagen ska anses vara den sista dagen av vistelsen på medlemsstaternas territorium. Godkända vistelseperioder enligt en rundresevisering, ett uppehållstillstånd eller en visering för längre vistelse ska inte tas med vid beräkningen av vistelsens längd på medlemsstaternas territorium."

c) Följande punkt ska införas som punkt 3a:

"3a. Punkterna 1–3 ska i tillämpliga delar även gälla för inresor i samband med vistelser på grundval av en giltig rundresevisering."

2. Artikel 7.3 ska ändras på följande sätt:

a) Led aa ska ersättas med följande:

"aa) Om tredjelandsmedborgaren innehar visering eller rundresevisering i enlighet med artikel 5.1 b, ska den noggranna kontrollen vid inresa även omfatta verifikation av viseringsinnehavarens eller rundreseviseringsinnehavarens identitet och av viseringens eller rundreseviseringens äkthet, genom sökning i informationssystemet för viseringar (VIS) i enlighet med artikel 18 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008***.

*** Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 767/2008 av den 9 juli 2008 om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse (VIS-förordningen) (EUT L 218, 13.8.2008, s. 60)."

b) Led ab näst sista meningen ska ersättas med följande:

"Råder det emellertid någon tvekan om viseringsinnehavarens eller rundreseviseringsinnehavarens identitet och/eller viseringens eller rundreseviseringens äkthet, ska sökningar systematiskt göras i VIS på grundval av numret på viseringsmärket i kombination med verifiering av viseringsinnehavarens fingeravtryck."

c) I led c ska led i ersättas med följande:

"i) Kontroll av att personen innehar en giltig visering, om detta krävs enligt förordning (EG) nr 539/2001, eller en giltig rundresevisering, utom när personen i fråga innehar ett giltigt uppehållstillstånd eller en giltig visering för längre vistelse. Sådan kontroll får omfatta sökning i VIS i enlighet med artikel 18 i förordning (EG) nr 767/2008."

Artikel 14

Ändring av förordning (EG) nr 767/2008

Förordning (EG) nr 767/2008 ska ändras på följande sätt:

1) Artikel 1 ska ersättas med följande:

I denna förordning anges ändamålet, funktionen och ansvarsfördelningen för informationssystemet för viseringar (VIS), som inrättades genom artikel 1 i beslut 2004/512/EG. I förordningen fastställs villkor och förfaranden för utbyte mellan medlemsstaterna av uppgifter om ansökningar om viseringar för kortare vistelse samt rundreseviseringar enligt definitionen i artikel 3.2 i förordning (EU) nr xxx/201x av den xxx*, och om beslut som fattats om dessa ansökningar, inbegripet beslut om huruvida viseringen ska upphävas, återkallas eller förlängas, i syfte att underlätta prövningen av sådana ansökningar och beslut om dessa.”

*Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr xxx/201x av den xx.xx. 201x om införande av en rundresevisering och om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och förordningarna (EG) nr 562/2006 och (EG) nr 767/2008 (EUT L xxx).

2) Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande led läggas till:

”e) *rundresevisering* enligt definitionen i artikel 3.2 i förordning (EU) nr xxx/201x,”

b) Punkterna 4 och 5 ska ersättas med följande:

”4. *ansökningsformulär*: det enhetliga ansökningsformuläret för viseringar i bilaga I till förordning (EU) nr xxx/201x [viseringskodex (omarbetning)] eller i bilaga I till förordning (EU) nr xxx/201x,

5. *sökande*: en person som omfattas av viseringskravet i rådets förordning (EG) nr 539/2001** och som har lämnat in en viseringsansökan, eller en person som har lämnat in en ansökan om rundresevisering i enlighet med förordning (EU) nr xxx/201x,”

** Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (EGT L 81, 21.3.2001, s. 1).

3) I artikel 14.2 ska följande led läggas till som led e:

”e) vid ansökan om förlängning av en innehavare av rundresevisering, under förutsättning att denne fortsätter att uppfylla villkoren.”

Artikel 15

Övervakning och utvärdering

Kommissionen ska utvärdera tillämpningen av denna förordning senast [tre år från det att denna förordning började tillämpas].

Artikel 16

Ikraftträdande

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Den ska tillämpas från och med [sex månader efter ikraftträdandet av denna förordning].

3. Artikel 12 ska tillämpas från och med [5 år efter ikraftträdandet av denna förordning].
4. Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
På rådets vägar

Ordförande
På rådets vägar